

najti. S sekiro začne nabijati po hišnem zidu, da je letel omet na vse kraje. Mislil je, da ga bodo morali čuti in mu pridejo odpret. Kaj še! Ko se okrene proti gozdu, opazi, da stoji še zmeraj poleg svojega bremena in divje razbija po povezanih deblih. Iveri lete na vse strani kot srake, ko vržeš kamen med nje. (Dalje.)

V spomin dr. Ivanu Tavčarju.

*Ti, ki si dal nam cvetja še v jeseni,
po poti vračaš beli se, sneženi
na svoje toli ljubljeno Visoko.
Odhod tvoj bol nam je zadal globoko.*

*Značaj je trden tvoj bil kakor skala,
Za tabo je blesteča sled ostala,
ta sled so tvoja neminljiva dela,
nesmrtno bodo v narodu živela.*

*Ob grobu tvojem pomladansko cvetje
dehtelo vekomaj ti bo v pozdrav,
pošiljalo ti žarno bo poletje*

*spev drobnih ptičic z visoških dobrav,
donelo ti domače milo petje
tja bo do rajskih večnosti planjav!*

Ivanka Kalinova.

Pomlad.

*Prišla je zopet k nam pomlad,
veselja polna je in nad,
že vsa priroda zeleni,
vsak zdaj uživa krasne dni.*

*Cvetice cvetejo lepó,
otroci v šopke jih pletó
in ptič žgoli in vir šumlja
in mehka sapica pihlja.*

*Kaj tožno boš le ti, srce?
Pozabi togo in gorje,
čuj glas iz gozda: »Ku=ku=ku,
pomlad – veselja čas – je tu!«*

Janko Leban.